

สรุปบทสุดท้ายของ นิทานเวตาล

นำเสนอเมื่อ : 27 ต.ค. 2551

สรุปบทสุดท้ายของ นิทานเวตาล

เวตาลพยายามพูดยั่วเย้าต่างๆ นานา เพื่อให้พระเจ้าวิกรมมาทิตย์รับสั่งออกมา แต่พระเจ้าวิกรมมาทิตย์ก็ทรงนิ่งเฉยดุจเดิม ยิ่งทำให้เวตาลรู้สึกแปลกใจเป็นที่สุด แล้วยกกล่าวชมว่า

"ฝ่าพระบาททรงตั้งใจดีแล้วนะพะยะคะ พระปัญญาล้ำลึกราวกับเทวดาและมนุษย์ที่มีปัญญารวมกัน จะหาผู้ใดมีปัญญาเสมอด้วยพระองค์หามีได้อีกแล้ว พะยะคะ หม่อมฉันขอถวายพระพร ให้ทรงพระเกษมสำราญด้วยผลของการที่ใดทรงนิ่งในครั้งนี้ ทั้งๆ ที่ใดเคยทรงพยายามมาแล้วตั้งหลายหน แต่ก็ไม่เคยสำเร็จแม้ครั้งเดียว

เออละ พะยะคะ หม่อมฉันจะไม่ทูลถามว่า การที่ทรงระงับความขำรับสั่งนั้น เป็นไปด้วยความถ่อมพระองค์ หรือความสามารถที่จะคุมพระสติไว้ได้ หรืออาจเป็นเพราะความโง่เขลาเบาปัญญาเสียแล้ว และการที่หม่อมฉันไม่ทูลถามในครั้งนี้ก็ เป็นเพราะหม่อมฉันต้องการที่จะไว้พระพักตร์ของฝ่าบาท เพราะหม่อมฉันคาดว่าคำตอบจะต้องเป็นอย่างหลังนี้เป็นแน่"

พระเจ้าวิกรมมาทิตย์ ทรงกัศริมพระโอษฐ์จนรู้สึกเจ็บ เพื่อที่จะห้ามพระองค์เองมิให้ตรัสออกมา และแล้วก็ทรงห้ามไว้ได้

เวตาล จึงทูลต่อไปว่า

"หม่อมฉันรู้สึกสงสารพระองค์ ที่ต้องทนอดอั้นตันพระทัย จึงยอมระงับความมุ่งหมายเดิมว่า จะทำให้พระองค์เดินย้อนกลับไปกลับมา จนหมดเรี่ยวแรงและสิ้นพระชนม์ลงในระหว่างทาง เพื่อหม่อมฉันจะได้เข้าสิงร่างของพระองค์ จะลองดูซิว่าจะมีรสชาติเป็นอย่างไรบ้าง แต่ครั้งนี้พระองค์ทรงระงับความขำรับสั่งของพระองค์ได้ หม่อมฉันก็ขอถวายปรีชโยชน์อย่างหนึ่งตามคำสัญญา แต่หม่อมฉันขอทูลถามเป็นครั้งสุดท้ายว่า พระองค์จะทรงขยับยามออกสัณนิทเพื่อให้หม่อมฉันได้หายใจสะดวกขึ้นกว่านี้ได้ไหมพะยะคะ"

พระธรรมราชา ราชบุตร ทรงได้ยินดังนั้นก็กระตุกแขนเสื้อของบิดาแรงๆ เพื่อทรงเตือนให้รู้สึกพระองค์ มิให้ตรัสตอบแก่เวตาล

เวตาลเมื่อเห็นพระเจ้าวิกรมมาทิตย์ทรงนิ่งอยู่อย่างนั้นเป็นแน่ ก็ทูลต่อไปว่า

"ขอเดชะ ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นใหญ่ในหมู่นักรบ
ฝ่าบาทจงทรงรำลึกนึกถึงคำของอสูรบิดพิบาลที่ได้พูดเตือนไว้ว่า แม่ผู้ใดมุ่งจะฆ่าเอาชีวิตของฝ่าบาท
ฝ่าบาทอาจตัดหัวผู้นั้นเสียก่อนโดยครองธรรม

และในกาลข้างหน้าพระองค์จงทรงปฏิบัติตามคำที่อสูรกล่าวนั้น
เพราะพ่อค้าพลอยซึ่งได้ถวายทับทิมแก่ฝ่าบาทเป็นจำนวนมาก ก็คือคนคนเดียวกับ โยคีสถานดิศีล
ซึ่งพระราชบิดาของฝ่าบาทได้กระทำเหตุให้โกรธ และอาฆาต หมายถึงแค้นเป็นเวรเป็นกรรมกันอยู่จนถึงบัดนี้

ส่วนหม่อมฉันเป็นบุตรของพ่อค้าน้ำมัน
ซึ่งโยคีสถานดิศีลเกรงว่าหม่อมฉันจะทำการขัดขวางความเป็นใหญ่ในโลกของเขา
จึงได้ฆาตหม่อมฉันเสียด้วยอำนาจของตะบะ และพาศพของหม่อมฉันมาลอยไว้ที่दनอโคก
เพื่อเป็นเครื่องล่อลวงฝ่าบาท"

"โยคีสถานดิศีล นั้นได้ใช้ให้ฝ่าบาททรงมาปลดหม่อมฉันแบกไปให้แก่เขา
และเมื่อฝ่าบาททรงทิ้งหม่อมฉันลงที่เท้าของเขาเมื่อใด โยคีสถานดิศีลก็จะพาฝ่าบาทไปบูชาที่หน้าเทวรูป
และในขณะที่ฝ่าบาททรงก้มลงทำการบูชานั้น โยคีสถานดิศีลก็จะกระทำการปลงพระชนม์ทันที"

แล้ววิญญานของบุตรพ่อค้าน้ำมัน ก็ลอยออกจากซอกศพที่เรียกว่าเวตาล
แต่ก่อนจะลอยหายไปบนท้องฟ้านั้น พลังกลวาทูลสรรเสริญพระเจ้าวิกรมาทิตย์ และพระธรรมชัฏราชบุตร ว่า

"ขอจงทรงพระเจริญเกิดพะยะคะ การที่ฝ่าบาททรงยอมรับความโง่เขลา เมาพระปัญญา
และทรงลดความมีที่ลูมณะลงได้ ถือเป็นคุณงามความดี ซึ่งถ้ามีอยู่ในตัวของใครแล้ว
ผู้นั้นย่อมมีความสุขที่สุดในโลก พะยะคะ"

เมื่อวิญญานของบุตรพ่อค้าน้ำมันลอยหายไปแล้ว
พระเจ้าวิกรมาทิตย์ก็จึงพระหัตถ์ต่อกราชบุตรรับทรงพระดำเนินไปให้ถึงป่าช้า เพื่อพบโยคีสถานดิศีล

ครั้นถึงแล้ว พระองค์ก็ทรงทอดพระเนตรเห็นรอบๆ
ตัวของโยคีสถานดิศีล มากมายไปด้วยซากศพ อสุรกายอันน่ากลัวทั้งหลาย
พระเจ้าวิกรมาทิตย์ก็ทรงตั้งยามลงตรงหน้าของโยคี โยคีก็แสดงความยินดี แล้วเอาเชื้อเพลิงใส่ลงไปในกะโหลกผี
จุดไฟและเป่าจนลุกเป็นเปลวไฟใช้แทนโคมสองทาง เพื่อนำพระเจ้าวิกรมาทิตย์และพระราชบุตรไปยังเทวรูป
เป็นรูปหญิงกายดำ คอขาดจากตัว รูปร่างอัปลักษณ์ โดยหน้าเทวรูปนั้น ได้มีเครื่องบูชาต่างๆ
ล้วนแต่มีกลิ่นคาวเลือดทั้งสิ้น

เมื่อโยคีสถานดิศีล พาทั้งสองพระองค์มาถึงหน้าเทวรูปแล้ว ก็กล่าวว่า

"ขอเดชะ ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงคุณอันประเสริฐ พระองค์ได้กระทำการตามสัญญาแล้วกับหม่อมฉัน
และเพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงเสด็จมา ณ ที่นี้ พิธีของหม่อมฉันก็กำลังจะเสร็จตามที่คาดหมายเอาไว้
หม่อมฉันขอทูลเชิญพระองค์ทรงกระทำการเคารพเทวรูป
เพื่อพระอำนาจและความเจริญจะมียั่งยืนยาวไปชั่วกาลนาน พะยะคะ"

พระเจ้าวิกรมาทิตย์ ทรงฟังคำของโยคีสถานดิศีลแล้วก็ทรงรำลึกถึงคำพูดของเวตาล
จึงรับสั่งแก่โยคีสถานดิศีลว่า

"ท่านโยคี เราเป็นเจ้าผู้ครองนคร ไม่เคยกระทำการบูชาเช่นนี้
ขอให้ท่านผู้เป็นอาจารย์ทำให้เราดูก่อน แล้วเราจะกระทำตามท่าน"

โยคีสถานดิศีล ผู้ฉลาดแต่ไม่เฉลียว ขุดหลุมดักพระเจ้าวิกรมาทิตย์ไว้ ก็ดักหลุมที่ตัวเองทำขึ้น
ครั้นโยคีสถานดิศีล ก้มตัวลงทำการบูชาใหญ่เป็นตัวอย่าง
พระเจ้าวิกรมาทิตย์ก็ชักพระแสงดาบออกฟันถูกศีรษะโยคีสถานดิศีล ขาดกระเด็นไป

ทันใดนั้นเทวรูปก็ล้มคว่ำลงมา พระราชบุตรทรงเหลือบเห็นเสียก่อนก็จับพระกรของพระราชบิดา

เหนียวกระชากจนสุดแรง จึงรอดพ้นจากองค์เทวรูปล้มทับไปได้

ในขณะนั้นก็มีเสียงดนตรีบรรเลงขึ้นมาในอากาศ และคำอวยชัยให้พรจากฟ้า
อีกทั้งดอกไม้ทิพย์ก็โปรยปรายตกลงไปทั่ว

พระเจ้าวิกรมมัททีย์ ก็ทรงยกศพนุตรพ้อค้ำน้ำมันและศพของโยคีศานติศีลใส่เข้าในกองไฟ
ทันใดนั้นก็เกิดมีภูตสองตนปรากฏอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าวิกรมมัททีย์ ทรงตรัสว่า

เมื่อข้าเรียกเจ้า เจ้าทั้งสองจงมาในทันที"

ภูตทั้งสองรับคำแล้วร่างนั้นก็อันตรธานหายไป
พระเจ้าวิกรมมัททีย์ก็ทรงพาพระราชบุตรคืนกลับพระนคร และทรงปกครองบ้านเมืองด้วยความร่มเย็นเป็นสุข

ช่วงกาลนาน